

[Rasmussen (Gylling).]

er kommet tilbage. Man faar imidlertid det Indtryk, at de ærede Medlemmer, efter at have været i Berøring med Vennen, synes, den er vendt tilbage i en Skikkelse, de ikke helt kan tiltræde. Jeg har jo ikke haft den Glæde tidligere at deltage i Arbejdet paa denne Sag og kan altsaa ikke nyde Gensynsglæden. Naar man læser de mange grundige Forhandlinger, der har været ført, og sætter sig ind i Udvalgets Behandling af Sagen og det Arbejde, der er gjort fra de teknisk kyndige Bankmænds Side, maa man indrømme, at det er rigtigt, hvad der er sagt, at det foreliggende Lovforslag er vel underbygget, og jeg udtaler Haabet om, at det vil lykkes i indeværende Samling at gennemføre Lovforslaget omtrent i den Skikkelse, hvori det nu er fremsat.

Jeg synes, der er Anledning til at understrege, at Bankvirksomhedens Udøvere og Tillidsmænd har været villige til at deltage i et saadant Realitetsarbejde. Jeg understreger det for at sammenligne Bankernes Holdning med den Voldsomhed, hvormed Erhvervsudøvere i visse andre Retninger, naar vi i dette Ting har behandlet Aktieselskabsloven og Trustloven, har vendt sig imod en Lovgivning, der efter min Formening er naturlig. Jeg synes, det bør understreges, at i alt Fald Bankernes Mænd har forstaaet, at de skylder Samfundet og det offentlige at træde ind i en virkelig Lovgivning, saaledes at man paa det Omraade opnaar større Tryghed, end Tilfældet hidtil har været.

Ikke mindst Banker kan ikke undvære Tillid, det er Hovedhjørnestenen for, at Bankvirksomhed kan trives. Det er mit Indtryk, at hvis det foreliggende Lovforslag vedtages, vil Bankerne faa øget Betydning gennem forhøjede Indskud og offentlig Egenkapital.

Dette Lovforslag fratager ikke, saaledes som enkelte Talere antydningssvis har nævnt, Bankerne Initiativ eller Selvbestemmelsesret. Det er naturligt, at Bankerne i allerhøjeste Grad er bygget op dels paa Selvstyret og dels paa Kendskab til Befolkningen i de Egne, hvor de nu virker.

Efter disse Bemærkninger vil jeg gerne omtale nogle ganske faa Paragraffer, som jeg har hæftet mig ved, jeg skal ikke komme ind paa en Gennemgang af samtlige Paragraffer, jeg skal ikke nævne dem, jeg mener at kunne give min Tilslutning.

Ærede foregaaende Talere har under Omtalen af § 2 nævnt Andelskassers og kooperative Kassers Stilling overfor Bankloven. Jeg mener, at det er et Forhold,

man maa tage meget nøje i Betragtning. Andelsvirksomheden kan ikke paa nogen Maade sammenlignes med almindelige Aktieselskaber. Jeg er derfor heller ikke helt enig med den ærede sidste Taler, der, saa vidt jeg forstod, mente, at Andelskasser og kooperative Virksomheder med Hensyn til Lovgivningen kan behandles paa samme Maade som almindelige Aktieselskaber. Jeg formener, der er en saa afgjort Forskel paa den Sikkerhed, der stilles gennem det solidariske Ansvar i vore forskellige Andelsforeninger, og hvad der ellers er Tilfældet med Hensyn til vore almindelige Aktieselskaber.

Jeg hilser derfor med Glæde, at Andelskasserne ikke er taget med ind under dette Lovforslag. Dermed være ikke sagt, at jeg ikke kunde tænke mig, at det kunde være nødvendigt, maaske ogsaa i en nær Fremtid, at lovgive ogsaa om Andelskassernes Virksomhed, men for øvrigt maa jeg mene, at det maatte blive en meget mild Lovgivning, saafremt vore Andelskasser selv tager Sagen op og gennemfører Regler — hvad jeg for øvrigt tror, de er i Færd med —, som overflødiggør en virkelig Lovgivning paa dette Omraade.

Jeg vil derefter gerne fremkomme med et Par Bemærkninger angaaende § 3, som omhandler Oprettelse af det saakaldte Banknævn, der ogsaa har været en Del diskuteret her i Dag. Man har ikke rigtig kunnet forstaa, hvad det skulde bestille; man mente, at det som raadgivende ikke har store Opgaver, og det kan selvfølgelig godt siges; men naar Forholdet er dette, at i den Periode, der er gaaet, har man haft en enkelt Mand, Bankinspektøren, som en Slags højeste eneraadende i alt Fald paa mange Omraader overfor Bankerne, ser jeg det i alt Fald som en Forbedring, at man kan knytte til sig som raadgivende flere forskellige Folk, ikke alene i det enkelte Tilfælde, men i mange Forhold, Folk, der er i Besiddelse af saglig Forstaaelse af Bankernes Virksomhed.

Med Hensyn til § 4 — det er den Paragraf, der omhandler Koncessionsprincippet — maa jeg tage noget Afstand, selv om jeg ikke tvivler om, at der i de allerfleste Tilfælde fra Ministerens Side vil blive givet en saadan Koncession. Det er jo ofte saadan, at i en mindre Købstad, hvor der kun er een Bank, er denne Banks Virksomhed knyttet til ganske bestemte Cirkler indenfor Byens Erhvervsliv, enten det nu er Handel eller Haandværk, og mange Gange kan det være, at andre, der netop er kommet indenfor denne Cirkel — nye konkurrerende Fore-